

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

(Iohannes ait) *non diuisat corpus Domini*; nec à puro pane & vino discernit: cum eodem modo vnum offerat, atque alterum offerret. Ac denique cum Christus Dominus noster præcipuus sit Sacerdos, qui hoc Sacrificium offert, vtens Sacerdotibus ad id consecratis, tanquam instrumentis; tenentur omnino illi, eum in puritate imitari, estque insignis inurbanitas, ad eandem oblationem faciendam ei se coniungere, cum tanta vitæ difformitate.

§. I.

SED VITERIVS progreditur prima hæc obligatio, declarauit enim Ecclesia; quamuis ad culpæ mortalis remissionem vera contritio sufficiat, necessariò tamen Sacramentalem confessionem Sacræ Communioni & celebrationi Missæ esse præmittendam: & Sacerdotem qui necessitate urgente, absque præuia confessione celebraret; debere, quam primùm confessarium habuerit, confiteri. Ex quo fit, quod etiamsi post confessionem Sacram Missæ incipiat; si in ipso progressu, ante consecrationem, vel cogitatione laberetur in aliquod mortale peccatum, teneatur statim ante consecrationem dare operam, vt actum contritionis eliciat: vt consecratione ipsam dignè peragat: & idem est, si in simile cogitatione consentiret ante sacram Communionem; vt enim dignè communicet, præmittendus est actus contritionis; & Missæ finitâ, Confessio faciendâ. Et idem dico; si in simile peccatum incideret, antequam Sacram communionem alijs porrigeret. Nam etiam, ad id dignè faciendum, necesse est contendere, vt sit in Statu gratiæ, vt affirmant Doctores, & S. Nicolaus Papa de malo Sacerdote ait, quod bono administrando seipsum tantùmmodo lædat, & vnde alijs commodum exhibet, inde sibi dispendium præbeat.

SED multò plura meritò sunt addenda, vt Sacrum, quâ par est dignitate, celebretur. Maiori enim puritate, & virtutum exercitiis, quæ animam exornant, præparare se debet, qui supremum hunc hospitem in domo sua excipere cogitat. Sed quoniam de hac præparatione fufius actum est in Tract. de Communione: aliqua nunc tantùm particularia adferemus, quæ magis spectant ad Sacerdotes: quorum mundities, vt ex præcedenti Tractatu constat, debet esse quasi Angelorum, reuocando sibi in memoriam, quòd Christus Dominus noster, cum Sanctissimum hoc Sacrificium primùm offerre voluit, & suos Apostolos ordinare Sacerdotes, Sacramque eis Communionem dare: prius eorum pedes lauerit. Quamuis enim à quo in eius societate versabantur, à grauioribus culpis immunes erant, voluit tamen, præmittendo lotionem pedum, eis significare, quod oporteret etiam esse mundos à culpis leuioribus, & curis, cogitationibusque terrenis; ad dignè suscipiendum Ordine

Sacerdo-

2
d 1. Corint.
11. 18.
Trident.
Sess. 13.
c. 7. & Can.
11.

In 4 Senten.
13
Suar. Diff.
72.
Sect. 4. To. 3
15. q. 8. c. ult.

3

Tomo. 1.
Tract. 4.

a Ioñ. 13. 10

Sacerdotalem, & purissimum sui Corporis & Sanguinis Sacramentum. Ac propterea dixit eis: *a qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lauet; sed est mundus totus. Et vos mundi estis, sed non omnes: aderat enim qui eum erat traditurus, lethali culpâ infectus.* Ostendit præterea Salvator noster zelum purissimi Sacerdotis, cum voluit eos lauare ac purificare, quibus sacra communione erat daturus: ut intelligant Sacerdotes ad suum officium pertinere, reliquos lauare & purificare, qui supremi huius Sacrificij & Sacramenti participes esse volunt; facientes ex parte sua quicquid poterant ut sic purificati alij accedant: quamvis re ipsa non sit aliquis Iudas defensor, qui accedat immundus. Hoc autem totum Sacerdotes ipsos magis obstringit, ut studeant summam, quam possint, mundiciæ in seipsis terere. Neque enim facile aliis eam persuadere poterunt, si ipsi ea careant. Quasi Patena & calix non solum esse debent preciosa, ex auro scilicet, vel argento; sed etiam mundissima à quocunque puluere & macula: eoque purissimo & sanctissimo corpore & sanguine Salvatoris contingant: quanto enim magis rationi conuenientem, Sacerdotes habere manus mundas à peccatis operibus; linguam à verbis ineptis; & pectus suum à malis desideriis & cogitationibus; & sese purificare ab omni immunditia, etiam valde parum. Meminerint, dixisse Apostolum: *b In magna domo Ecclesiæ non solum sunt vasa aurea & argentea; sed & lignea & fictilia: & quadam quidem in honorem, quadam autem in contumeliam. c Quadam vasa misericordiæ, & quadam in d Si quis ergo emundauerit se ab istis, erit vas in honorem, sanctificatum, & tunc Domino, ad omne opus bonum paratum.* Cui autem dubium esse potest: debere Sacerdotem esse vas aureum ob charitatem valde perfectam; aut saltem argenteum, propter vitæ puritatem & candorem? Et quemadmodum non debet in ligneo aut fictili vase consecrare ita non decet Sacerdotis vitam esse se contemptibilem, & terrenam. Sed etsi aureus sit, siue argenteus: debet valde purificari & mundari ab omni nebula, quæ ipsum possit offuscari aut obscurare: iuxta illud Sapientis: *c aufer ruginem de argento, & ego dicitur vas purissimum.* Et tunc in magna Dei domo erit vas in honorem, dignus scilicet qui honore afficiatur ob ministerium suum bene præstitum; erit vas sanctum, in quo Diuinum hoc Sacramentum dignè manere possit, erit & vas misericordiæ; in quo diuitiæ gratiæ reponantur; erit vas utile Domino: nam ex ipsius Sacrificij & ministerij corpore mysticum Ecclesiæ magnum accipiet commodum, & vtilitatem; ac denique erit ad omne opus bonum aptum & paratum; & nominatim ad Sanctissimum hoc Sacrificium offerendum, & Diuinissimum Sacramentum suscipiendum; quod in Sacra Scriptura per excellentiam appellatur *f bonum & pulchrum* quod Deus habet in terra: ac proinde dignum est, quod offeratur à Ministris bonis absque aliqua malitia; & pulchris absque aliqua foeditate.

b 2. Tim. 2

20.

c Rom. 9.

21.

d 1. Tim. 2.

21.

c Prou. 15. 4

Zach. 6.

7.

ate: *g Colati & purgati*, vt ait alius Propheta, *quasi aurum & quasi argentum vt sint Domino offerentes Sacrificia in iustitia.*

§. II.

AD HANC purificationem benè, vt oportet faciendam, multum refert, quòd Sacerdos ante ipsam Missam offerat Deo Domino nostro spirituale aliud sui ipsius Sacrificiù in altari cordis sui, incipiens ab a *Spiritu*, quem Dauid vocat *contritulum, cor contritum, & humiliatum*, quod faciendum monet S. Gregorius his verbis; Necesse est, vt cum hæc agimus, nosmetipsos Deo in cordis contritione mactemus; quia qui Passionis Dominicæ mysteria celebramus, debemus imitari, quod agimus. Et quoniam Sacrificium hoc tres partes complectitur, in omnibus debet Sacerdos cum magno feruore se disponere.

PRIMUM debet in memoriam reuocare culpas suas omnes ab vltima confessione, aut Missa, quam celebravit; easquè coniungere cum ijs, quas non nouit, aut non recordatur; & cum reliquis totius vitæ præteritæ, quæ sunt innumeræ: vt ipsemet in Missa fatetur, cum dicit: *suscipe hanc oblationem pro innumerabilibus peccatis, offensionibus, & negligentis meis*. Quare pro eisdem omnibus antequam accedat ad ipsam Missam offerre debet Sacrificium Contritionis: dolens scilicet de eis, quatenus offenderunt Deum aded benignum & bonum; vt cum ipse aded esset aliàs improbus, electus tamen ab eo fuerit, vt eius esset Sacerdos; & nunc dignetur ad se, adhuc aded indignum, venire; ac demisso animo petens earundem culparum & negligentiarum veniam; addito etiam firmo, valdeque efficaci proposito emendationis. Deinde offerre debet Sacrificium Confessionis, quod Propheta appellat *b vitulù laborum nostrorum*, confitendo scilicet confessario peccata sua. Quamuis enim peccatorum venialium Confessio, necessaria non sit; valde tamè vtile est, aliquoties in septimana eam facere, vt maiori cum puritate ad Missam accedat. Die autem, quo non confiteretur Sacerdoti, expedit culpas suas ipsimet Deo cum Dauide confiteri, qui dicebat. *c delictum meum cognitum tibi feci: & dixi: confitebor aduersum me in iustitiam meam Domino*; suumque peccatum cum publicano percutere, in signum desiderij quo tenetur illud conterere; & cum sui cordis dolore aperire. Hanc enim ob causam præmittitur semper missæ Confessio generalis, in qua ter Sacerdos tundit pectus suum, ad supplendum defectus, qui fortè in Confessione speciali fuerunt. Et vt Sacrificium sit perfectum, peragenda statim est pœnitentià à Confessario iniuncta; aut alia satisfactio, quæ aliquem doloris sensum adferat, adhibenda, & quasi hostia viua Deo, ad eum placandum offerenda.

DE HIS actibus, & perfectione, qua debent exerceri, fusiùs dictum est, dum egimus de Sacramento pœnitentiæ. Circa quæm Sacerdotes me-

a Psal. 50. 19

4. Dialog. c. 99.

2

b Osee. 14. 3.

c Psal. 31. 5.

3

Tomo. 1. tract. 3.